

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/172/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200646
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200646.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci navrhovateľa: H. H., narodený dňa XX.XX.XXXX, N., právne zastúpeného: Advokátska kancelária Bečarik & partners, s.r.o., Letná 37, Spišská Nová Ves, proti odporcovi: Okresný úrad Spišská Nová Ves, pozemkový a lesný odbor, Štefánikovo námestie 5, Spišská Nová Ves, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. OU-SN-PLO-2015/000348-13 Da, R 222/04 zo dňa 20.04.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/45/2015-29 zo dňa 19.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/45/2015-29 zo dňa 19. septembra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. OU-SN-PLO-2015/000348-13 Da, R 222/04 zo dňa 20.04.2015. Navrhovateľovi krajský súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, podľa jeho názoru si navrhovateľ uplatnil nárok ako oprávnená osoba na navrátenie vlastníctva k označeným pozemkom, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby žiadosťou zo dňa 20.12.2004, ktorú odporca posudzoval podľa v tom čase účinných ustanovení zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, t. j. zákona č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov. Z obsahu administratívneho spisu odporcu pre krajský súd nevyplývalo, žeby navrhovateľ u odporcu uplatňoval nárok na vydanie nehnuteľností podľa príslušných ustanovení zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a v tomto smere odporca informoval navrhovateľa listom zo dňa 06.05.2015, ktorý bol navrhovateľovi doručený 11.05.2015. Súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú námietku navrhovateľa, že uplatnený nárok na navrátenie vlastníctva bolo potrebné odporcom posudzovať podľa iného právneho predpisu, než podľa zákona o navrátení

vlastníctva k pozemkom, ktorý je správne v preskúmanom rozhodnutí označený. Súd zdôraznil, že ani navrhovateľ a ani jeho zástupca v konaní nepreukázali, že navrhovateľ si svoj nárok na navrátenie vlastníctva uplatnil podľa iných ustanovení reštitučných zákonov, naviac sám zástupca navrhovateľa na pojednávaní dňa 12.09.2016 vyhlásil, že disponuje iba žiadosťou navrhovateľa z roku 2004 a iné doklady (t. j. také, ktoré by svedčili o tom, že nárok bol uplatnený aj podľa ust. zákona č. 87/1991 Zb., resp. 229/1991 Zb.) nemá.

Ako nedôvodnú vyhodnotil súd aj námietku navrhovateľa upresnenú jeho zástupcom na pojednávaní dňa 12.09.2016 o nedostatočne zistenom skutkovom stave, následkom ktorého odporca dospel k nesprávnym právnym záverom, pretože z obsahu administratívneho spisu podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že odporca pri svojom rozhodovaní mal k dispozícii identifikáciu pôvodných mpč. parciel č. 332/1, 337/2 a 338/2 pôvodne zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 2100 kat. úz. R. zo dňa 15.11.2015 (vydaná Správou katastra Spišská Nová Ves pod č. 512/05), z ktorej vyplýva, že v prípade týchto nehnuteľností ide o pozemky pôvodne zastavané Kinom Tatry, ku dňu identifikácie vedené ako druh pozemku: zastavané plochy, resp. ostatné plochy (uvedeným nehnuteľnostiam v súčasnosti zodpovedajú parcely reg. C KN - č. 284 vedená na LV č. XXXX, a parcely reg. C KN č. 220 a č. 275/1, vedené na LV X kat. úz. R.).

Krajský súd v ďalšom poukázal na v administratívnom spise sa nachádzajúcu Dohodu o vydaní nehnuteľnosti uzatvorenú dňa 28.09.1995 medzi odovzdávajúcim Mestským kultúrnym centrom Spišská Nová Ves a preberajúcim navrhovateľom, na základe ktorej podľa príslušných ustanovení zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách bola navrhovateľovi vrátená nehnuteľnosť - Kino Tatry nachádzajúca sa v kat. úz. R., zap. v tom čase na LV č. XXXX, ako aj parc. č. 284 - dom, dvor, zastavaná plocha o výmere 594 m², a to v súlade s rozsudkom OS v Spišskej Novej Vsi zo dňa 21.04.1995.

Záverom konštatoval, že správny orgán tak dostatočne zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým záverom a vec aj správne právne posúdil, ak dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky § 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, pretože pôvodné mpč. parcely č. 332/2, 337/2 a 338/2 zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 2100 kat. úz. R., ktorým podľa identifikácie parciel zodpovedajú parcely C KN č. 284, 220 a 275/1 nie sú pozemkami, ktoré by tvorili poľnohospodársky pôdny fond, alebo by do neho patrili, resp. tvorili lesný pôdny fond. Tieto pozemky tak v identifikácii parciel ako aj v dohode o vydaní nehnuteľnosti sú označené ako pozemky zastavané Kinom Tatry, a preukázateľne sa nachádzajú v intraviláne mesta Spišská Nová Ves. Z uvedených dôvodov sa na reštituovanie týchto pozemkov nemôže vzťahovať právny režim zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších zmien a doplnkov, pretože nie sú splnené podmienky uvedené v ust. § 1 označeného zákona.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním z dôvodu, že krajský súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Poznamenal, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovane uviedol, že navrhovateľ si žiadal navrátenie pozemkov v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., s čím navrhovateľ vyjadril nesúhlas a uviedol, že už v roku 1999 podal na poštovú prepravu list „URGENCIU“, ktorou sa dovoľával urýchleného konania vo veci vrátenia pozemkov patriacich ku kinu TATRY. Mal za to, že z vyššie uvedeného listu jednoznačne vyplýva, že žiadosť na navrátenie príslušných pozemkov si uplatnil pred platnosťou zákona č. 503/2003 Z. z., a preto jeho opakovaná žiadosť podaná u odporcu v roku 2004 bola svojvoľne považovaná za žiadosť podľa zákona č. 503/2003 Z. z. v úmysle ju zamietnuť pre nesplnenie podmienky § 1.

Zároveň súdu predložil žiadosť adresovanú a podanú u odporcu dňa 20.12.2004, kde v časti VEC: je v závere vybielená časť, ktorá uvádza zákon a cudzím písmom je napísaný zákon č. 503/2003 Z. z. s tým, že zákon č. 503/2003 bol dopísaný úradníkom odporcu, nakoľko v druhom riadku je uvedené „Zb.“ z

čoho vyplýva, že sa nemohlo jednať o zákon č. 503/2003, za ktorým sa uvádza „Z. z.“

Uvedené skutočnosti podľa navrhovateľa mu dávajú za pravdu, že o navrátenie jeho pozemkov žiadal včas a podľa potrebných zákonov. Mal zato, že krajský súd sa týmito dokumentmi alebo nezaoberal alebo mu neboli predložené odporcom napriek tomu, že museli byť súčasťou predmetného spisu.

Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s pokynom na vykonanie dôkazov, ktoré sú súčasťou jeho odvolania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril v podaní zo dňa 28.11.2016, v ktorom uviedol, že správny orgán obdržal žiadosť oprávnenej osoby dňa 20.12.2004, kedy bol v účinnosti zákon č. 503/2003 Z. z., ktorým bolo možné si uplatniť nárok na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam. Správny orgán z obsahu podania posúdil, že návrh sa týka konania podľa zákona č. 503/2003 Z. z., lehota podania žiadostí bola limitovaná dátumom do 31.12.2004. Konanie podľa iných zákonov nebolo v pôsobnosti bývalého Pozemkového úradu.

Vo vzťahu k listu zo dňa 14.07.1999, „Urgencia“ uviedol, že ten sa nachádza v spise č. R 376/1992 oprávnenej osoby Janky Steindlerovej. V hlavičke listu je síce uvedený aj navrhovateľ, ale ten si reštitučný nárok neuplatnil podľa zákona č. 229/1991 Zb., ale jeho sestra Mgr. Art. E. R.. Z toho dôvodu nemohol byť tento list založený v spise navrhovateľa ako oprávnenej osoby, nakoľko v tomto čase nebol z jeho strany uplatnený reštitučný nárok. Nárok uplatnený oprávnenu osobou E. R. v rovnakej veci bol právoplatne ukončený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a nachádza sa v spise navrhovateľa, ktorý je kompletný na Krajskom súde v Košiciach.

Odporca na základe uvedených skutočností mal za to, že rozhodnutie krajského súdu je v súlade s platnými právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 250l ods. 1 <. O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 <. O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 1 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, zákon sa vzťahuje na zmiernenie následkov niektorých majetkových a iných krívd, ktoré vznikli občianskoprávnymi a pracovnoprávnymi úkonmi a správными aktami, urobenými v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodné obdobie“) v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti, rešpektujúcej práva občanov vyjadrené Chartou Organizácie Spojených národov, Všeobecnou deklaráciou ľudských práv a nadväzujúcimi medzinárodnými paktami o občianskych, politických, hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach. Zákon tiež upravuje podmienky uplatňovania nárokov vyplývajúcich zo zrušených výrokov o treste prepadnutia majetku, prepadnutia veci alebo zhabania veci, ako aj spôsob náhrady a rozsah týchto nárokov. Tento zákon sa nepoužije na zmiernenie krívd, ktoré sú predmetom úpravy osobitného zákona. Tento zákon sa nepoužije na zmiernenie krívd, ktoré vznikli prevzatím poľnohospodárskej pôdy využívanéj na poľnohospodársku výrobu, včítane súvisiacich obytných a hospodárskych budov, lesnej pôdy a vodných plôch. Tento zákon nemožno použiť pre prípady, keď majetok získali v čase neslobody osoby štátne nespôahlivé alebo v dôsledku rasovej perzekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou, resp. odvolaním rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj odvolania, ktorým sa navrhovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia odporcu, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť

odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. OU-SN-PLO-2015/000348-13 Da, R 222/04 zo dňa 20.04.2015. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu v danej veci zistil, že odporca ako príslušný správny orgán napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ ako oprávnená osoba nespĺňa podmienky uvedené v § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) na navrátenie vlastníctva k pozemkom, alebo priznanie práva na náhradu za nehnuteľnosti v kat. území R., zapísané v PKV č. 2100 - mpč. 332/2, 337/2 a 338/2 druh pozemku - stavebné miesto Kino Tatry č. 3 na Levočskej ulici o výmere 972 m² z dôvodu, že uvedené nehnuteľnosti nie sú pozemky tvoriace poľnohospodársky pôdny fond alebo lesný pôdny fond. Dôvodil tým, že nehnuteľnosti v kat. území R., zapísané v PKV č. 2100 na pôvodných vlastníkov vdovu C. H., rod. O., nezl. E. H., nezl. S. H. a nezl. H. H. prešli par. č. 332/2, 337/2, 338/2 - stavebné miesta Kino Tatry č. 3 v Levočskej ulici na Československý štát/Československý štátny film podľa potvrdenia Povereníctva informácii a osvetly 24. apríla 1950 č. d. XXX v celosti, dokladom č. XXX zo dňa 15. júna 1960 prešlo vlastníctvo na Československý štát - V správe Miestneho národného výboru v Spišskej Novej Vsi podľa odovzdacej listiny zo dňa 23. septembra 1957 v celosti. Keďže sa nejedná o poľnohospodársky pôdny fond a lesný pôdny fond (čo v konaní napokon ani nebolo sporné), správny orgán rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie odporcu potvrdil stotožniac sa s jeho právnym záverom o tom, že v konaní neboli splnené podmienky ustanovenia § 1 zákona č. 503/2003 Z. z.

Odvolací súd ustálil, že v prejednávanej veci nebolo sporné, že navrhovateľ si žiadosťou zo dňa 20.12.2004 podanou u odporcu uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré prešli do vlastníctva Československého štátu. Spornou a pre rozhodnutie vo veci kľúčovou otázkou bolo použitia správneho ustanovenia právneho predpisu, nakoľko navrhovateľ namietal aplikáciu zákona č. 503/2003 Z. z. a dožadoval sa rozhodnutia o jeho žiadosti v zmysle ustanovení zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách.

Pri riešení nastolenej otázky vychádzal odvolací súd predovšetkým zo súdneho a pripojeného administratívneho spisu, pričom z obsahu listín tvoriacich spis odporcu pre súd jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ si ako oprávnená osoba uplatnil žiadosťou zo dňa 20.12.2004 (podanou u odporcu v ten istý deň) nárok na navrátenie pozemkov, ktoré nie sú pozemkami tvoriacimi poľnohospodársky pôdny fond alebo pozemkami, ktoré by do neho patrili, resp. pozemkami, ktoré by tvorili lesný fond. Zároveň odvolací súd ustálil, že z predmetnej žiadosti, ani zo žiadnej inej listiny nachádzajúcej sa v administratívnom spise nevyplýva tvrdenie navrhovateľa o tom, že si u odporcu uplatňoval nárok na vydanie nehnuteľností v režime zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Nepreukázalo sa ani navrhovateľom tvrdené skoršie podanie žiadosti. Preto odporca postupoval správne, ak navrhovateľovu žiadosť na navrátenie vlastníctva posúdil podľa v tom čase účinných ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. a pri aplikácii ustanovenia § 1 tohto zákona rozhodol, že navrhovateľ nespĺnil podmienky na navrátenie vlastníctva k žiadaným pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za žiadané nehnuteľnosti.

Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd námietky odvolateľa za nedôvodné a predovšetkým nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že krajský súd sa náležitým spôsobom zaoberal dôvodmi uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa a v odôvodnení svojho rozhodnutia svoje skutkové zistenia a právne závery riadnym spôsobom zdôvodnil.

Odvolací súd považuje postup a rozhodnutie odporcu za súladné so zákonom, preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu zákona a

chránených záujmov navrhovateľa, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Odvolací súd má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal súd prvého stupňa v preskúvanom rozhodnutí. Odvolací súd po oboznámení sa s pripojeným spisovým materiálom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie odporcu je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom krajský súd objasnil podrobnou a vecne správnou argumentáciou, prečo považoval námietky navrhovateľa za nedôvodné. Podrobná argumentácia krajského súdu k jednotlivým námietkam navrhovateľa, ktorou krajský súd objasnil, z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľom uplatnené námietky za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu, sa premietli do jeho právneho záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, na základe čoho preskúvané rozhodnutie potvrdil.

Vo svetle uvedeného najvyšší súd konštatuje, že krajský súd dospel k správne záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a dospel k správne záveru, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, a navyše odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre vydanie rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že odvolateľovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporcovi zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.